

krasni dom, da bodo tudi v poznejem življenju s svojim vedenjem in znanjem delale čast svojim odgojiteljicam, da bodo občina in stariši ponosni nanje in da enkrat poreko: glejte, vendar ne plačujemo zastoj za šolo!

S to obljubo se hočemo z združenimi močmi poprijeti važnega dela ter se s hvaležnostjo spominjati onih, ki so nam postavili ta lepi dom!

Zaključil pa je g. župan to šolsko slavlje tako-le:

Prezvzišeni gospod!

Častita in slavna gospoda!

Vse naše ljudsko šolstvo se je tako sijajno razvilo in na tako visoko stopinjo, na kateri ga danes občudovati zamoremo, povzdignilo v poslednjih desetletjih, tedaj v dobi, odkar je vladarsko žezlo v rokah našega premodrega cesarja, pospeševalca vsega lepega, blagega in koristnega. Danes, ko se je storil velik korak naprej v razvoju ljudskega šolstva v beli Ljubljani, ne moremo in ne smemo torej te lepe pomembne in povznašajoče slavnosti zaključiti prikladneje, ko da vsi iz globočin svojih src zakličemo Njegovemu Veličanstvu cesarju Francu Jožefu I. slava, slava, slava!

(Konec prih.)

Zopet zmaga slovenskega učitelja gledé kvinkvenije.

Nadučitelj, nekje na Kranjskem, je prosil četrte petletnice. Ali dotični c. kr. okrajni šolski svet mu jo je odrekal, sklicevaje se na to, da je bil dobil omenjeni nadučitelj vsled odloka c. kr. deželnega šolskega sveta z dne 26. julija 1896 št. 1452 — ukor. Nadučitelj je nato vložil rekurz na c. kr. deželni šolski svet kranjski, ki je njegovo reč ugodno rešil ter mu dovolil ne le četrte kvinkvenije, nego mu tudi nakazal najstajmesečne zastanke.

Dotični odlok c. kr. deželnega šolskega sveta slóve v izvorniku tako:

K. k. Landesschulrath Z. 2260. Laibach, am 8. Sept. 1901.

Mit der Entscheidung vom 13. Juli l. J. Z. 408, hat der k. k. Bezirksschulrath dem Ansuchen des Oberlehrers X. in Y. um Zuerkennung der vierten Dienstalterszulage, die ihm regelmässig mit 1. November 1900 anzufallen hätte, keine Folge gegeben, weil in dem in Frage kommenden Quinquennium gegen den Genannten, und zwar mit dem Erlasse des k. k. Landesschulrathes vom 26. Juli 1896 Z. 1452, die Disciplinarstrafe des Verweises verhängt worden ist, welche das Zutreffen der im § 4, Absatz 1 des Gesetzes vom 29. November 1890 Nr. 23, L. G. Bl. geforderten Voraussetzungen ausschliesse.

Der k. k. Landesschulrath findet dem dagegen eingebrachten Recurse des Oberlehrers X. Folge zu geben und ihm die vierte Dienstalterszulage vom 1. November 1900 angefangen zuzuerkennen, da die Thatsachen, welche dem erwähnten hierortigen Disciplinarerkenntnis zu Grunde liegen, keine derartigen sind, dass sie eine vom guten Erfolge begleitete Dienstleistung X's, während des in Betracht kommenden Quinquenniums auszuschliessen geeignet wären, daher beim Zutreffen der übrigen in der bezogenen Gesetzstelle geforderten Voraussetzungen X. auf die vierte Dienstalterszulage vom 1. November 1900 angefangen Anspruch hat. Hievon wird der k. k. Bezirksschulrath in Erledigung des Berichtes, dessen Beilage mit Ausnahme des Auszuges aus dem dortigen

Sitzungsprotocolle vom 9. Juli 1901, in der Anlage zurückfolgen, zur weiteren Verständigung mit dem Bemerkten in Kenntnis gesetzt, dass das k. k. Steueramt in Z. unter einem angewiesen wird, dem Oberlehrer X. an der zweiklassigen Volksschule in Y. die ihm zuerkannte vierte Dienstalterszulage jährlicher 80 (achtzig) Kronen von 1. November 1900 angefangen und zwar den Rückstand sofort, weiterhin aber in monatlichen Anticipatraten aus dem krainischen Normal-schulfonde gegen gehörig gestempelte Quittungen zu erfolgen, vorschriftsmässig zu verrechnen und hiebei in Betreff des 12% resp. 2% Auszuges für den Volksschullehrerpensionsfond und des 1/2% Auszuges für die Dotation der Bezirklehrerbibliothek, das gesetzliche Amt zu handeln.

Für den k. k. Landespräsidenten:

Schaffgotsch m. p.

Opomniti moram, da si je dotični nadučitelj največ okoristil, marljivo čitajoč „Učiteljskega pravnika“, katerega nam spisuje vrli naš tovariš, g. ravnatelj J. Lapajne v „Učit. T.“. Ta spis baje izide tudi v posebni knjigi, in želim iz srea, da se knjiga močno razširi med slovenskim učiteljstvom. Gotovo mu bo dobro služila v pravnih razmerah!

Lucilius.

Zmes.

XXXI.

Razburkani valovi kranjskih volitev se polagoma mirijo in stranke imajo čas, študirati vzroke svojim uspehom in neuspehom. Po končani bitki se spoznajo tudi razni nedostatki vojevanja in spletkarij, ki so poučni in spomina vredni pri bodočih volitvah. Prav je imel, da je „Učiteljski Tovariš“ priporočal tudi izvolitev zmernih klerikalcev, ki niso sovražniki šole in učiteljstva, kakor njih generalissimus s svojimi oprodami. Sploh je časa še dovolj, govoriti jasno besedo o minolih volitvah z vsemi strankami, kar se nedvojbeno zgodi. Prehitro je klerikalni tovariš „Slovenski Učitelj“ zveržil drobtino „Sapo je zaprlo“ „Učit. Tovarišu“, kjer pravi med drugim: „Odločilen boj se je res bil, a izid je tak, da je Tovariš kar onemel. V zadnji številki niti besedice ne črhne o izidu volitev. Dela se, kakor da bi zanj čisto nič ne vedel. No, če niste hoteli radostno pozdraviti izvolitve svojega stanovskega tovariša v ribniško-kočevskem okraju (aha!), pa bi vsaj nekoliko potolažili propalega kandidata g. Šetino ali pa pomirili g. Lapajmeta, katerega ste prav neusmiljeno okrecali v svojem listu. Po tolikem kriku in viku, ki ste ga gnali pred volitvami, je ta molčečnost res čudna.“

Ali res mislite, da smo toli naivni, da bomo čestitali predsedniku „Slomškove Zveze“ na izvolitvi deželnim poslancem? Ž njim bomo imeli še mnogo opravka in sodili ga bomo še strožje nego druge poslance, zakaj pokazalo se bode, kako bo on s klerikalno stranko pridobil učiteljstvu to, za kar prosi deželni zbor. Pokazalo se bode, kako si mislijo klerikalci „gmotno trdno in izobraženo učiteljstvo“. Tovariša Šetino nam ni treba potolažiti, ker se je žrtvoval za dobro stvar, naprej vedoč, da ne zmaga, in konečno potolažil ga je „Domoljub“ pišoč: „Volilci so ga zapodili s 410 glasovi nazaj v šolo.“ Ali ni to pravecata krščanska ljubezen do svojega bližnjega? Lapajmeta pomiriti nam tudi ne pade na um, saj ste čitali njegove vrline in zasluge, opisane